

25 februarie 2011

Consiliul Național

Odorheiul Secuiesc

Perspective ale formării în cadrul ACRO pentru trieniul 2010 – 2013

După cum bine știți deja procesul de formare în orice Acțiunea Ca se realizează în baza unui Proiect Formativ. Proiectul Formativ al Acțiunii Catolice din România a fost elaborat în al doilea an al trieniului 2007-2010, astfel că doar din anul 2009-2010 am putut aprofunda dimensiunile de formare, începând cu **Interioritatea**. Anul asociativ 2009-2010 a fost un an al cristalizării identității ACRO dar și de redefinire a ceea ce se dorește să fie ACRO pentru următorul trieniu. Consiliul Național de la Oradea, 23-25 aprilie 2010, a fost un moment de bilanț, dar a marcat începutul unui nou trieniu cu o nouă structură a Consiliului Național (consilierii naționali), un nou membru (ASTRU Eparhial Lugoj), noi membrii ai Consiliului Director și un suflu entuziast în ceea ce privește strategia pe următorii ani.

Noul trieniu 2010-2013 dorește să continue parcursul de formare propus de Proiectul Formativ și va dedica fiecărui an o dimensiune de formare astfel: *Fraternitatea (2010-2011)*, *Eclezialitatea (2011-2012)*, *Responsabilitatea (2012-2013)*.

În anul asociativ în curs, **2010-2011** fiecare AC este invitată să cultive dimensiunea **fraternității** la nivel local prin diverse activități care să îi ajute pe membrii Acțiunii Catolice să îl descopere pe cel de lângă ei, pe cei în nevoie sau mai simplu pe cei ca și ei. La nivel național se pot favoriza ocazii de construire de raporturi cu alte asociații de tip Acțiunii Catolice din alte Dieceze sau Eparhii, dar și cu alte asociații care activează în Biserica Catolică. La nivel internațional această dimensiune va fi trăită de tineri cu ocazia Zilei Mondiale a Tineretului de la Madrid, ocazie cu care tineri din întreaga lume se vor simți ca frați, vor sta și vor petrece împreună momente de neuitat la chemarea Sfântului Părinte de a fi și a rămâne „în rădăcinați și întemeiați în Cristos, tari în credință”.

Tema acestui an asociativ este cea promovată în cadrul Zilelor Acțiunii Catolice, “O mare familie în jurul lui Cristos. Vino și tu!”, având ca motto „Unul este învățătorul vostru, iar voi toți sunteți frați.” (Mt. 23,8).

Anul asociativ **2011-2012** va fi dedicat dimensiunii **eclezialității**. Prin evenimentele ce se vor desfășura în anul 2012 vom avea ocazia să experimentăm Biserica vie a lui Cristos la nivel național prin Întâlnirea Națională a Tineretului Catolic de la Iași și la nivel internațional prin întâlnirea Forumului Internațional al Acțiunii Catolice la Iași, 24-26 august, când va avea loc Adunarea Generală care se ține odată la trei ani. Pe lângă aceste evenimente de amploare mare, în care vom întâlni laici din diverse părți angajați în misiunea de Evanghelizare a Bisericii, la nivelul asociațiilor locale vom încerca să fim promotorii unui *catolicism activ*, să cultivăm valorile creștine, să le apărăm și să convingem la practicarea lor, contribuind astfel la sfințirea oamenilor pe pământ, care este misiunea ACRO.

În anul asociativ **2012-2013** vom experimenta dimensiunea **responsabilității**. În acest an ne propunem să conștientizăm membrii Acțiunii Catolice de valoarea *cetățeniei responsabile*. Dorim astfel să pregătim membrii Acțiunii Catolice pentru o implicare responsabilă în organizarea și participarea la primul Congres al Acțiunii Catolice din România, care va marca opt ani de acțiune

catolică la nivel național, opt ani de implicare activă în serviciul Bisericii locale și totodată va marca deschiderea unui nou capitol în istoria ACRO.

Dacă în anul 2009, răspundeam la întrebarea “Ce dorește să fie ACRO la începutul acestui nou mileniu?” prin cele patru note prezente în procesul de formare, *identitate, unitate, misionarism, responsabilitate*, la începutul acestui nou trieniu ne propunem ca prin activitățile de la nivel local, național și internațional să dezvoltăm în membrii de AC comportamente demne de un apostol al lui Cristos.

Privind în jur în societatea noastră dar și gândindu-mă la misiunea noastră de apostoli, am identificat câteva comportamente care din punct de vedere civil sunt foarte depunctate în zilele noastre, ba mai mult chiar ironizate și deloc cultivate. Însă din punct de vedere creștin sunt esențiale pentru cineva care conștientizează faptul cât de prețioși suntem nu pentru ceea ce facem, ci pentru simplul fapt că existăm ca ființe iubite de Tatăl Ceresc. Tocmai pentru că sunt comportamente deloc încurajate și valorizate în societatea actuală caracterizată de consumism și individualism, vă propun să le promovăm în cadrul AC oricât de retrograde ar fi ele considerate. Acestea sunt: **ascultarea, servirea și dăruirea**.

Ascultarea poate fi percepută în zilele noastre ca o subordonare sau mai mult ca o umilire. Însăși atributul “ascultător” nu mai e folosit în sensul lui adică de “a da ascultare”. Asta nu doar datorită faptului că fiecare se simte în stare să decidă singur și nu are nevoie ca un altul să îi spună ce să facă, dar mai mult datorită pierderii prestației celui căruia trebuie să i se dea ascultare. Un fenomen care s-a instalat mai pregnant după 1989, datorită iluziei de libertate greșit percepută în acele timpuri, “nimeni nu mai e obligat să asculte de nimeni”, “nu mai trebuie să ne supunem nimănui”. A început să fie umilitor să dai ascultare cuiva. Părinții nu mai îndeamnă copiii să fie ascultători la școală, superiorii nu mai sunt ascultați, ci ei doar dau ordine care se execută nu se discută. Totodată cât de greu este să dai ascultare cuiva când știi că valorile în care crezi sunt călcate în picioare? Cum poți să dai ascultare cuiva când nu ai un minim de respect sau admirație pentru aceea persoana? Ce simplu e să dai ascultare cuiva care este un model pentru tine. Dar sunt oare modele în societatea actuală?

Mai merită atunci să ne mirăm că acest cuvânt lipsește din vocabularul nostru? Am putea spune că totul pornește din familie, copiii nu mai dau ascultare părinților, dar din păcate pentru aceasta și părinții sunt responsabili, încearcă să fie “cât mai democratici”, adică să nu impună reguli, să fie deschiși. Când de fapt un copil are nevoie tocmai de reguli pentru a putea descoperi o lume pe care nu o cunoaște și a se putea ghida în lume după acele reguli.

Trăim într-o societate în care adultul este în criză, depășit de aceea situație pe care tocmai el a creat-o, o lume haotică, fără norme, fără valori și nesigură, provocând doar anxietate. Transmiterea valorilor se face din generație în generație. Transmiterea credinței se face de la bunic la nepot și de la părinte la copil. În zilele noastre nu mai există preocuparea pentru *cum va crește copilul* ci doar pentru *cu ce va crește copilul*? Astfel că automat valorile și credința nu se mai transmit, nu sunt “prioritare”. Adultul nu își mai exercită aceea misiune de aur, de educator ci de administrator de bunuri materiale. Cum am putea în cadrul Acțiunii Catolice să reintroducem în uz expresia “a da ascultare”? Am putea oare porni de la reabilitarea imaginii adultului și a misiunii lui, aceea de *a fi educator*?

Avem marele privilegiu că Acțiunea Catolică este un loc de formare pentru toate vârstele. Prin Proiectul Formativ, o Acțiunea Catolică face această alegere, de a acompania prin viață membrii săi la toate vârstele, în a dialoga cu Dumnezeu pentru a-l găsi. Pentru aceasta căutarea sensului vieții și căutarea credinței care e deja conturată la un adult, trebuie transmisă copiilor și tinerilor. Transmiterea Credinței și a valorilor familiei trebuie să se facă de către adulți, iar aceștia sunt responsabili pentru a educa cu pasiune, cu convingere și pentru a deveni modele și puncte de referință pentru tinerele generații.

Servirea. Cât de mult este percepută astăzi servirea ca ceva ce implică responsabilitate, sacrificiu, dezinteres? Dimpotrivă “a servi” pe cineva înseamnă azi a furniza ceva contra o răsplată sau măcar a se bucura de un favor, o înlesnire, se spune “serviciu contra serviciu”. Câți dintre cei care sunt serviți (lideri) sunt conștienți că ei ar trebui să fie servii servilor lor (“servum servorum”)? Câți se poartă ca atare? Câți dintre cei care ar trebui să servească interesele celor mulți și mici, de fapt nu servesc urbea ci puterea? Întrebările și exemplele pot continua, dar să ne întrebăm ce putem face noi pentru a îndemna membrii noștri din Acțiunea Catolică din România la un serviciu responsabil în toate ambianțele vieții?

Acțiunea Catolică are misiunea de a forma laici care trăiesc în lume. Acțiunea Catolică trebuie să educe laicii să aibă capacitatea de a discerne între valorile creștine și non-valori. Datoria de a educa la discernământ este și a comunității creștine locale. Tocmai de aceea Biserica și asociația sunt valoroase dacă educă laicul la un discernământ comunitar. Și anume la a discerne nu doar ceea ce e bine pentru mine ci pentru comunitatea din care fac parte, asta însemnând - a forma cetățeni care servesc orașul nu puterea, a forma profesori care sunt creștini și apoi profesori, etc.

Am lăsat **dăruirea** ultima nu pentru că ar fi pe ultimul loc, ci dimpotrivă, cred că este comportamentul suprem pe care un bun creștin îl poate practica în viața sa. Doar că nu este atât de ușor de practicat într-o societate în care fiecare gest ascunde un interes, fiecare serviciu implică o datorie. Dăruirea presupune oferirea necondiționată, dezinteresată, sau gratuită. Chiar dacă trăim într-o lume, în care predomină cultul persoanei, în care Cristos mort pe cruce pentru noi e doar istorie, noi cei care facem parte din Acțiunea Catolică știm din exemplul sfinților Acțiunii Catolice răspândiți în întreaga lume, din exemplul episcopilor catolici morți în faimă de martiri, că a dăruia presupune valori și satisfacții greu de descris sau de înțeles pentru mulți. A dăruia dezinteresat înseamnă răsplata unei mâini întinse în semn de mulțumesc, înseamnă râsetele vesele din cadrul unei activități cu copiii, înseamnă bucuria încrederii de care te bucuri când un adolescent îți împărtășește un mare secret personal, înseamnă bucuria unei familii ajutate să treacă peste un moment dificil, înseamnă o privire recunoscătoare a atâtor oameni pe care nu îi cunoști dar ai ajuns la ei prin diverse activități, înseamnă un gând de bine, o rugăciune.....

Noi, cei din Acțiunea Catolică am primit gratuit de la Domnul atâtea daruri, ne avem unii pe alții în echipele de sector în care lucrăm, am primit persoane care ne-au format, prieteni în atâtea țări din cadrul marii familii a AC, am primit oportunități de a fi misionari și de a gusta din plăcerea de a dăruia necondiționat. Toate acestea trebuie să le facem cunoscute celorlalți la nivel local și pentru toate acestea trebuie să îi mulțumim lui Dumnezeu și Sfintei Fecioare care ne-a acompaniat în drumul nostru.

Mi-ar plăcea ca la sfârșitul acestui trieniu cât mai mulți membri din Acțiunea Catolică să știe să dea ascultare dar la rândul lor și să fie ascultați, să reabilităm imaginea adultului, cât mai mulți membri să servească activ în asociațiile locale dar și în plan social, și foarte mulți membri de Acțiunea Catolică să practice dăruirea, atât pentru îndeplinirea misiunii noastre – sfințirea oamenilor pe pământ, cât și pentru binele Bisericii.

Oana Tuduțe,
Președinte